

der kun gennembrødes af de vilde Skrig fra Maagerne ude over Stranden.

Først efter over en Times Kørsel naaede Toget op til Kirken. Kisten blev taget af Vognen og af seks unge Bønder — tre fra Vejlby, tre fra Skibberup — baaret ind paa Kirkegaarden. Foran gik en Flok halvvoksne Piger og strøede Gran og Mos, og bagtefter fulgte den øvrige Skare under Afsyngelse af en Salme.

I dette Øjeblik foer det som en Løbeild gennem Følget, at Væver Hansen var kommen tilstede. Hviskende Spørgsmaal og Svar gik fra Mund til Mund, og endnu før Kisten var sænket i Jorden, vidste alle, at „det umulige“ var sket, at Statskupet var fuldbåret, Rigsdagen hjemsendt, og at Regeringen af egen Magtfuldkommenhed udstedte Love og indkrævede Skat.

Der blev ikke megen Opmærksomhed tilovers for den lille Tale, hvori Emanuel — under uafbrudt Kamp med Graaden — tog Afsked med sin Søn og takkede ham for de seks Aar, hvori de havde „levet sammen i lykkeligt Kammeratskab“. Næppe var de tre Skuffer Jord kastet paa Kisten og „den stille Bøn“ endt, før Følget spredtes under højroastede Udbrud af Harme. Udenfor Kirkegaardsporten stimlede Folk sammen i Flokke, og i den almindelige Raadvildhed søgte alle efter Sogneraadsformanden. Det oplystes imidlertid, at han allerede midt under Jordpaakastelsen var stegen i sin Vogn og kørt hjem. Ogsaa Væveren havde fjernet sig — efter nogles Sigende sammen med Maren Smeds — og af alle „Tillidsmændene“ fandt man overhovedet kun den lille mavesvære Vejlbybonde med de barnligt røde Kinder. Men denne Mand havde man nærmest indvalgt i Menighedens politiske Raad for at yde ham en Paaskønnelse af hans Fortjenester paa Mælke-riets Omraade, og han blev nu saa betuttet over pludselig at se sig omringet af en Flok unge Karle, der bestormede ham med Spørgsmaal, at han under Paaskud af at have et Ærinde at udrette paa Naturens Vegne søgte bagom Kirken og herfra sneg sig uset væk.

Det forholdt sig rigtigt, at Væver Hansen var gaaet bort sammen med Maren Smeds. Den lille hæslige Fattigkælling, der efter-